

ΜΕΣΗΜΕΡΙΑΤΙΚΑ

Ἡ μέρα ἄρχισε μὲ ὀμίχλη. Κρίμα, λέω, ἡ ἑβδομάδα μας ἀρχίζει συνεφιασμένη. Ὅστερα ἀκούσαμε τὸ πρωῖνὸ δελτίο εἰδήσεων. Ἡ ὀμίχλη πύκνωσε, πύκνωσε, δὲν ἔβλεπες πιά μπροστά σου, οὔτε σ' ἀπόσταση ἑνὸς μέτρου.

—Ποιὸς εἶναι δίπλα μου;

—Ποιὸς εἶναι φίλος καὶ ποιὸς ἐχθρὸς;

—Ποιὸς κρατᾷ πιστόλι καὶ ποιὸς ὄχι;

—Ποιὸς εἶναι ἄνθρωπος, πίθηκος ἢ λιοντάρι;

Μία ζούγκλα χειρότερη κι' ἀπὸ τῆς Ἀφρικής. Ἐκεῖ τουλάχιστο μπορεῖς ν' ἀμυνθῆς. Ξέρεις ποιὸς εἶναι ὁ κίνδυνος. Τὰ ἄγρια ζῶα, τὰ φίδια, τὰ ἔλη. Ξέρεις τοὺς τρόπους πού θ' ἀμυνθῆς. Ἐδῶ τίποτα δὲν ξέρεις. Ὁ ἐχθρὸς εἶναι ἄγνωστος κι' εἶναι οἴπλα σου. Εἶναι μισητὸς κι εἶναι ἀδερφὸς σου. Εἶναι ἀδίστακτος καὶ σοῦ μοιάζει τόσο πολὺ. Μιλᾷ τῇ γλώσσα σου, συχνάζει στὰ μέρη πού συχνάζεις κι ἐσύ, σοῦ λέει καλημέρα τὸ πρωῖ καὶ καληνύχτα τὸ βράδυ κι ὕστερα κάθεται καὶ σὲ παραμονεύει. Κι' ἐσύ ἀνύποπτος, ἀλλὰ μὲ μιὰ ἀόριστη ἀνησυχία δὲν ἔχεις ὄρεξη οὔτε νὰ φᾶς, οὔτε νὰ κοιμηθῆς οὔτε νὰ δουλέψης. Δὲν ἔχεις κουράγιο οὔτε νὰ σκεφτῆς γιατί τότε βλέπεις αὐτὸν τὸν ὑπέροχο τόπο, αὐτὴν τὴν «μακαρία» νῆσο πού τὴν ζήλευσαν οἱ ποιητὲς καὶ τὴν ζωγράρισαν οἱ καλλιτέχνες, τὴν βλέπεις γὰ σπαράζει καταματωμένη.

Ὁμίχλη βαθειά, πυκνή, ἀνυπόφορη. Ἀπὸ κάπου νάβγαινε λίγος ἥλιος καὶ θά τὸν λατρεύαμε. Τὰ παιδιὰ μας ζωγραφίζουν τὸν ἥλιο μὲ ὄραϊα καθαρὰ μάτια σὰν τὰ δικὰ τους τὰ μάτια. Ὁ τόπος μας ἔχει τόσο ἥλιο πού δὲν σηκώνει οὔτε τόσο δά ψέμα. Γι' αὐτὸ μᾶς κάλυψε αὐτὴ ἡ ὀμίχλη γιατί ὁ ἥλιος ντρέπεται νὰ μᾶς ἀντικρούση.

—Κι' εἶναι τόση ἡσυχία! Τὰ πουλιὰ σώπασαν, οἱ γάτες κρυμμένες στὰ φυλλώματα ἀφουγκράζονται. Ἡ ἑβδομάδα τῶν Παθῶν ἦρθε φέτος πολὺ γοήγορα. Καὶ φαίνεται πὼς Ἀνάσταση δὲν διαγοάφεται πουθενά. Ἀλλοίμονο!